

[Clausager.]

paa, at de to Pristal umuligt kan blive ved at bestaa. Hidtil har de desværre ganske vist talt, synes man, for døve Øren. Regeringen har ikke været meget lydhør. Jeg minder om, at det er ikke længere siden end i Slutningen af sidste Rigsdags-samling, at den højtærede Statsminister stod her paa denne Plads og angreb den Tanke, at man skulde nærme de to Pristal til hinanden. Overfor det ærede Medlem Hr. Krag, der havde talt om det, sagde Statsministeren: Ja, saa forlanger man, at de to Pristal skal nærme sig til hinanden, og naturligvis skal det ned, der er Arbejds-løn i. Ja, det er en fin Tankegang. Jeg kan forstaa, at en og anden kan sige det ubetænkt i en snæver Vending, men at Landets Statsminister kan tale om, at der er Arbejds-løn i det ene Pristal og ikke i det andet, det er til Himmelen raabende. Thi hvordan har Husmanden sin Løn, sin Dagløn, sin Timeløn? Har han den gennem andet end Smørpris og Flæskepris og Ægpris? Det er ubegribeligt, at Mennesker kan sige saadant noget: at der er Arbejds-løn i det ene Pristal og ikke i det andet. Der er saa sandelig Arbejds-løn i dem begge, og de Folk, der arbejder, er saamænd lige gode. Vi skal slet ikke hovmode os paa hinandens Bekostning, men vi skulde helst have Fordelingen nogen-lunde rimelig og menneskelig og broderlig.

Nej, det har desværre set ud, som om Regeringen har vendt det døve Øre til, naar Landbrugets Tillidsmænd talte om Betydningen af, at Lovgivningsmagten med alle til Raadighed staaende Midler søgte at nærme de to Pristal til hinanden. Man har talt for døve Øren, og hvad ser vi nu? Hvilket Resultat har vi i Form af Regeringens Kriseforslag? Et Tilskudsfor-slag, der nærmest er beregnet paa at holde Udgiftstallet oppe! Det er jo Stillingen og slet ikke andet. Der er ikke Gnist af et alvorligt Forsøg paa at faa Udgiftstallet, der er for højt, ned. Nej, der er en Hjælp til dem, der ikke kan bære det, men til de andre, der endnu kan bære det, siger man: Bliv bare ved lidt længere, til I bliver ringe nok, saa kan I ogsaa faa Hjælp. Ikke en eneste Smule i Retning af at imødekomme Landbrugets Tillidsmænd paa det Punkt. Det er klart, at det kan ikke blive ved at gaa. Landbrugets Tillidsmænd har saa uendelig Ret i, at det kan ikke blive ved at gaa at drive en Forretning, hvor man køber sine Hjælpemidler dyrt og sælger sine Produkter billigt, det skal gaa galt. Der har længe været et Misforhold,

men, som jeg sagde før, saa groft, som det er i Øjeblikket, har det ikke ret tidt været.

Landbruget her i Landet har desværre næsten altid trukket paa den korte Hammel, og det er nok saadant noget lignende, jeg har sagt paa et Møde i Aalborg. Det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen var saa forarget over, at jeg talte om, at Landbruget var Trældyr for de andre Erhverv, men jeg sagde nu ikke „Bondestanden“ — jeg har for en Sikkerheds Skyld set efter i Referatet, der er det ærede Medlems Fantasi løbet løbsk —, jeg sagde ikke „Bondestanden“ og „de andre Klasser“, men jeg sagde „Landbruget“ og „de andre Erhverv“. Det kan vel til Dels være det samme, men det er alligevel ikke saa politisk. Jeg staar ved, at Landbruget har længe — og i Øjeblikket gør det det stærkt — trukket paa den korte Hammel, og altsaa er det et Trældyr, og jeg hævder som Landmand, at det er Synd og Skam, naar man har spændt to Heste for en Vogn med stort Læs paa op ad en stejl Bakke, saa at hamle den ene stærkt til Fordel for den anden, det skulde man ikke have Lov til. Det har vakt det ærede Medlems Forargelse, at jeg har talt om det, men jeg tillader mig alligevel at blive ved at tale om det, og paa Grundlag af de Udtalelser, der er kommet fra Landbrugets Tillidsmænd, er det ikke af Vejen at minde om det, selv om det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen ikke vil forstaa det. Jeg har nok hørt en og anden sige om det ærede Medlem, at der ikke er saa forfærdelig store Huller i hans Mangel paa Forstaaelse af Landbrugets Kaar; jeg vil dog tro, at han, som den kyndige Bankmand og Forretningsmand han er, kan begribe, at en Forretning, der binder store Kapitaler i Forhold til dens Afkastning — og det gør Landbruget —, og som forlods er overdænget med Skatter paa fast Ejendom, før Indkomsterne kommer, som de skal betale Skat af, og som sælger billigt, til Eksportpriser, dels til Forbrugerne og dels til andre Erhverv herhjemme, og som køber dyrt af de andre Erhverv, ikke kan være god; en saadan Forretning kan ikke give høj Løn, den kan ikke give kort Arbejdstid, den kan ikke give høj Forrentning, og den kan allermindst give en god Pension, naar man er færdig — det er ganske umuligt. Det ærede Medlem maa altsaa finde sig i, at jeg fremdeles taler om, at Landbruget træller for de andre Erhverv og ikke har den Ligestilling, som man med fuld Føje kunde forlange, at Landbruget skulde have